

Калина. (Като го вижда става)

Косйо. Калино!

Калина. Аз съм, Косйо!

(Подават си ръка.)

Дълго мълчание.

Баба Краса (ти гледа и се разплаква. През сълзи). Хайде поприказвайте си. Кога си срещнат двама приказка—и сърцата им се срещат. (Илиза си).

Х.

Калина и Косйо на самото. Седат.

След дълго мълчание.

Косйо. Ти се завърна, Калино!

Калина. (Вгледала се не свама очи от него).

Косйо. Какво ме гледаш? — остарех, нали?

Калина. И из остарех.

Косйо. Ти! . . . Не си каквато замина, ама . . . все тжй ти греят очите! Все тжй ти е мила думата.

Калина. Не ти ли е ритнало йоще сърдце, овчарйо?

Косйо. И в гроба като ме занесат — пак с тебе в сърдце си ще бъда.

Калина. Как ми е мило за тебе!

Косйо. Секаш ли я разбрал? Какво?

Калина. След толкоз гурбетуване, аз мислех. . .

Косйо. Овчарско сърдце, Калино, до гроб люби — не забравя.

Калина. Казвах, че аз съм запоена, ама, май, ти си запоен.

Косйо. Запоен ли съм, какво е—незная, ама само за тебе се прибрах в вашата запустела къща . . . Ходя, ходя по цел ден с стадо в гората, пжк като се прибера вечер край огнището—виждам, че ми става по-леко.

Калина. Тжй!

Косйо. Струва ми се, че все ще те видя . . . Пжк казах, че след седем години ти пак ще се завърнеш.

Калина. И завърнах се.

Косйо. Той или ти го остави?

Калина. Ей тжй . . . без да си кажем дума—и двама . . . нещо ни ритнаха сърдце едно от друго.

Косйо. Като ти ритна сърдце от него — не си ли за мене помисли?

Калина. Както стоях вжн и гледах месеца, счу ми се, че твоя кавал негде пак свири . . . и . . . неznam как да го изкажа . . .